

ΕΤΟΣ 2^ο ΠΒ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1879.

ΑΡΙΘ. 136.

Συνδρομή έτησία *Ελλάδος Δραχ. 1
 » » *Εξωτερικού 2

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 'Εν δόφ' Ερμού αριθ. 79.

Είς ούδένα, εκτός των τακτικών αυτής έ
 ανταποκριτών, στέλλεται ή 'Εφημερίς
 των Παίδων άνευ προπληρωμής.

ΘΗΣΕΥΣ.

'Ο Θησεύς ήτο υίός του Αίγέως βασιλέως των 'Αθηνών και της Αίθρας, θυγατρός του Πιθέως βασιλέως της Τροιζήνος· κατήγετο δέ εκ πατρός μέν εκ του Έρεχθέως, εκ μητρός δέ εκ του Πέλοπος, όστις υπήρξεν ό ισχυρότατος βασιλεύς της Πελοποννήσου ούχι τόσον διά τό πλῆθος των χρημάτων όσον των τέκνων του.

'Ανδρωθείς δέ και άνευρών τά όπότινα πέτραν κρυμμένα όπλα του πατρός του, έκίνησε διά τάς 'Αθήνας, ίνα παρουσιάση ταύτα εις τον Αίγέα και ούτως αναγνωρισθῆ όπ' αυτού.

Καθ' όδόν εξέτελεσε τά εξής :

'Επολέμησε και έφόνευσεν έν 'Επιδαύρω τον Περιμάντην, όστις ένεκα του όποίου έφερε ροπαλόυ (κ ο ρ ο υ η σ) έκαλείτο και Κορυνήτης. Λαβών δέ τό

ροπαλόυ του τό έφερε πάντοτε μεθ' έαυτοῦ ως όπλον, όπως ό 'Ηρακλῆς την λεοντήν.

Κατά τον 'Ισθμόν της Κορίνθου έφόνευσε τον Πιτωκάπτην Σίννιν, καθ' όν τρόπον αυτός έφόνευσε πολλούς - ήτοι λυγζων πύτας και άφίνων αυτάς να έπιστρέψωσι εις την προτέραν των θέσιν, άφού έδενεν εις αυτάς τοῦς όποίους ήθελε να φονεύση, διαμελίζων ούτως αυτούς.

'Εφόνευσε την κατά τό χωρίον Κρομμύωνα τρομεράν αγριόχοιρον.

'Ερριψε κατά πέτρων και έφόνευσεν εμπρός της Μεγαρίδος τον Σκίρωνα, όστις έλάχιστε τοῦς διαβάτας.

'Επάλασεν έν Σαλαμίνι και έφόνευσε τον έξ 'Αρκαδίας Κερκύωνα, τον Δαμαίστην και τον Προκρούστην, βιάσας τό σώμα του τελευταίου να έκισωθῆ προς την κλήνην του, ως έπραττεν εκείνος προς τοῦς ξένους.

'Ελθών εις τάς 'Αθήνας έγένετο δεκτός παρα του πατρός του και παρ' όλου του δήμου των 'Αθηναίων, του όποίου την εῦνοϊαν θέλων να κερδήσῃ, έπήγε και έπολέμησε κατά του Μαραθωνείου κάμπου, όστις ήνώχλει τοῦς κατοίκους, συνέλαβε δέ αυτόν ζώντα και τον έθυσίασεν εις τον 'Απόλλωνα.

Μετά ταύτα έπορεύθη εις Κρήτην μετά των άλλων νέων και νεανίδων, οῦς κατ' έτος έστελλον οι 'Αθηναίοι εις τον Μίνωα προς έξιλέωσιν θείας τινης όργης διά τον φόνον του 'Ανδρογείου. 'Ελθών δέ εις Κρήτην κατώρθωσε διά της βοηθείας της 'Αριάδνης θυγατρός του Μίνωος να φονεύση τον Μινώταυρον (ίδε εικόνα και περιγραφήν Μινωταύρου έν τη 'Εφημερίδι των Παίδων φυλλ. 124 του 1878) και ούτω να έλευθέρωση τάς 'Αθήνας του άτιμωτικού τούτου φόρου. Λαβών

δὲ τὴν Ἀριάδην ἐξέπλευσε διὰ τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ καθ' ὁδὸν ἐγκατέλειπεν αὐτὴν εἰς Κύπρον.

Ἐπανελθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ λαθὼν τὴν βασιλείαν συνήθροισεν τοὺς 12 Δήμους τῆς Ἀττικῆς εἰς ἓν ἄστυ, τὰς Ἀ θ ῆ ν α ς πρὸς τιμὴν δὲ τῆς πράξεως αὐτῆς συνέστησε καὶ ἑορτὴν καλουμένην Π α ν α θ ῆ ν α ι α.

Διήρασε δὲ τοὺς πολίτας εἰς τρεῖς τάξεις: τὴν τῶν Εὐπατριδῶν, τὴν τῶν Γεωμόρων, καὶ τὴν τῶν Δημοουργῶν. Ἐκοψε δὲ καὶ νόμισμα καὶ ἐχάραξε βουὴν ἐπ' αὐτοῦ. Κυριεύσας δὲ τὴν Μεγαρίδα καὶ ἐνώσας αὐτὴν ἀσφαλῶς μετὰ τῆς Ἀττικῆς, ἔζησε τὴν περίφημον στήλην εἰς τὸν Ἰσθμὸν, ἐφ' ἧς ἐπέγραψεν ἐπίγραμμα εἰς βροθεσίαν τῆς χώρας διὰ δύο τριμέτρων, ἐξ ὧν τὸ μὲν πρὸς ἀνατολὰς ἔλεγεν

Ἄβητ' Ἰωνία ἄχι Πελοπόννησος.

Τὸ δὲ πρὸς δυσμὰς,

Ὀχ' Ἰωνία ἀβητ, Πελοπόννησος.

Πρῶτος δὲ συνέστησε καὶ τοὺς Ἰσθμιακοὺς ἀγῶνας.

Ἠκολούθησε δὲ τὸν Ἡρακλέα εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἀμαζόνων ἐκστρατείαν του καὶ συνώδευσεν τοὺς Ἀργοναύτας εἰς τὴν Κολχίδα· ἐβοήθησε δὲ καὶ τὸν Περθεον καὶ τοὺς Λαπίδας κατὰ τῶν Κενταύρων.

Περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του ἠναγκάσθη ἕνεκα τῆς εἰσβολῆς τοῦ Κάστορος καὶ Πολοδεύκου καὶ τινος στάσεως τῶν Παλλαντιδῶν νὰ ὑπάγῃ εἰς ἑξορίαν, καταφυγὼν εἰς τὴν νῆσον Σκύρον πρὸς Λοκομήδην τὸν βασιλέα αὐτῆς, ὅπου ἡμέραν τιὰ θέλων ν' ἀναβῆ ἐπὶ τινος βράχου, ἵνα ἐπισκοπήσῃ τὴν νῆσον κατέπεσε καὶ ἀπέθανεν.

Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ οἱ Ἀθηναῖοι πέμψαντες μετεκόμισαν τὰ ὀστέα αὐτοῦ καὶ ἔθαψαν ἐν Ἀθήναις, ἐπίμησαν δὲ αὐτὸν ὡς Ἡρωα, συστήσαντες ἑορτὰς καὶ ἐγείραντες ναοὺς εἰς τιμὴν αὐτοῦ. Τὸ μέχρι σήμερον σωζόμενον Θησαῖον ἀνηγέρθη πρὸς τιμὴν τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνδρός. (ἐκ τοῦ Ἀστέρου τῆς Ἀνατολῆς)

ΠΑΙΔΕΙΑΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

(ὑπὸ Ν. Π. Θεογάρη, ἐκ Πατρῶν.)

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Κυβεία.—Τοῦτο τὸ παιγνίδιον ἦτο γενικώτατον καὶ κοινώτατον ὡς τὴν σήμερον τὰ χαρτῖα. Ἐπαίχτο δὲ διαφοροτρόπως πρὸς διασκεδάσασιν καὶ μετὰ χρήματα. Οἱ βόλοι ἦσαν ὑπὲρ τοὺς 40, εἶχον δὲ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν μετὰ τὰ χαρτῖα, διότι, καθὼς εἰς αὐτὰ εἶναι ὁ βασιλεὺς, ἡ γυνὴ, ὁ ἄσος κτλ, οὕτω καὶ εἰς τοὺς κύβους ἦτο ὁ Μῖδας, ὁ Κῶων, κτλ.

Μυῖα χαλκή.—Σώζεται καὶ τοῦτο τὸ παιγνίδιον ὁ-

λόκληρον, τὸ ὁποῖον παίζουσι τὰ παῖδια δένοντα μετὰ τὴν αἰωνίαν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπειρεν ὁ κληρὸς· τοῦτο δὲ τὸ παιδίον τρέχον, προσπαθεῖ νὰ σωλλάθῃ ἄλλο διὰ νὰ τὸ καταστήσῃ εἰς τὸν τόπον του· τὰ δὲ ἄλλα κτυποῦσιν ἢ κνίζουσιν αὐτό.

Οὐρανία.—Ἦτον ὁμοία μετὰ τὴν Ἀπόρραξιν διέφερε δὲ κατὰ τοῦτο, καθότι εἰς μὲν τὴν Ἀπόρραξιν ἔκρουον τὴν σφαῖραν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἔπειτα ὑπεδέχοντο αὐτὴν· εἰς δὲ τὴν οὐρανίαν, ἀνέριπτον τὴν σφαῖραν πρὸς τὸν οὐρανὸν, καὶ ὅστις ἤρπαξεν αὐτὴν, πρὶν πᾶσιν κατὰ γῆς, ἐνίκα.

Ὀστρακίον.—Οἱ παῖδες ἐχωρίζοντο εἰς δύο τάξεις καὶ μετὰ αὐτῶν κατέγραφον γραμμὴν. Εἰς δὲ τούτων, στὰς ἐν τῷ μέσῳ, ἔριπτεν ὄστρακον (τοῦ ὁποῖου ἐν μέρει ἦτο μαῦρον, τὸ δὲ ἄλλο λευκὸν) καὶ ἔλεγε «Νῦν, ἡ ἡμέρα!» καὶ οἱ μὲν ἐπιτυχόντες τὴν πῶσιν τοῦ ὄστρακου ἐδῶκαν, οἱ δὲ ἄλλοι ἐφευγον. Ὁ δὲ σὺλληρθεὶς ἐκ τῶν φευγόντων ἀντικαθίστα τὸν σὺλλαβόντα.

Πεντάλιθα.—Παιγνίδιον ἐν μεγάλῃ χρήσει καὶ σήμερον παρὰ τοῖς παιδεσι, πεντόβολα καλούμενον. Ἐπαίχτο δὲ οὕτως: Ἐριπτεν πρὸς τὰ ἄνω πέντε λιθίδια, ἐπιστρέφοντα δὲ τὰ ἐδέχοντο εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς χειρός. Ἐὰν δὲ δὴν ἔμενον ἐπὶ τῆς χειρός ἐλα, ἔπρεπε ν' ἀναλάβῃαι τὰ πεσόντα διὰ τῶν δακτύλων, διατηροῦντες τὰ σταθέντα εἰς τὴν θέσιν των, κτλ.

Πλευστοβολία.—Τὸ παιγνίδιον τοῦτο ἐπαίχτο οὐ μόνον μετὰ τοὺς κύβους, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὰ ἀστραγάλους, τοὺς ὁποῖους ἔταττον κατὰ σφῆραν καὶ ὁ περισσοτέρους κτυπήσας ἐνίκα.

Σκινθαρίζειν.—Παιγνίδιον ἡ ἀστειότης μέχρι σήμερον γινόμενη. Συνίσταται δὲ εἰς τὸ νὰ κτυπᾷ ὁ εἰς τὴν ῥίνα τοῦ ἄλλου μετὰ τὸν δάκτυλον. Σήμερον καλεῖται Μυτῖα, Σκορδομυτῖα.

Σχοινοφιλῖα.—Ἐπαίχτο οὕτως: Τὰ παῖδια ἐκάθηντο κυκλωθεῖς καὶ ἐν ἑξ' αὐτῶν, ἔχον σχοινίον, τὸ ἔθετε κροφίως ὀπισθεν ἄλλου τινός, καὶ ἐὰν μὲν ἐκείνο δὴν ἐννόει, ὁ θέσας τὸ ἐκτόπα περιτρέξαν τὸν κύκλον, ἐὰν δὲ ἐννόει αὐτὸ ἐκτόπα τὸν τινέντα. Σήμερον δὲ καλεῖται στροφῆμος.

Τρόπα.—Παιγνίδιον ἄχρι τοῦ νῦν σωζόμενον, γουβίτζαις λεγόμενον. Ἐπαίχτο δὲ τὸ πάλαι ὡς καὶ τὴν σήμερον.

Τρυγοδίφθαις.—Παιγνίδιον γελοιῶδες, παίζομενον οὕτως:—Ἐριπτεν δακτυλίον ἢ ἄλλο τι εἰς τὸ πυθμῆνα ἀγγείου γεμάτου τρυγῆς (καταπάτι τοῦ κρασοῦ)· ἔπειτα ἔδενον ὀπίσω τὰς χεῖρας ἐνός, ὅστις ἔκυπτε διὰ νὰ τὸ λάβῃ μετὰ τὴν χεῖρα. Τοῦτο γίνεται καὶ τὴν σήμερον.

Χαλκισμὸς ἢ Χαλκίοντα.—Εἶδος παιγνιδίου συν-

σταμένον εις τὸ νὰ σταματήσῃ τις ὄρθιον μὲ τὸ δακτυλὸν του περιστρεφόμενον χαλκοῦν νόμισμα πρὶν πέσῃ.

Χυτρήνθα = Ἐπαίξεται οὕτως: Καθήμενός τις (ὁ λεγόμενος διὰ τοῦτο λύτρα) εἰς τὸ μέσον προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ κἀνενα τῶν ἄλλων, οἱ ὅποιοι περιστρεφόμενοι τὸν ἐκτύπουν. Ὅντινα δὲ συνελάμβανεν, ἐκαίνοσ ἐκάθητο ἀντ' αὐτοῦ.

Ῥομίλλα—Ἐπαίξεται οὕτως: Περιέγραφον κύκλον, καὶ ἔρριπτον εἰς αὐτὸν καρύδια ἢ ἀστραγάλλους, καὶ οὐτίνος θ' ἀστράγαλος ἢ τὸ καρύδιον ἴστατο ἐν τῷ κύκλῳ, ἐνέκα.

ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ.

Ὁ ἀδάμας εἰς πάντα αἰῶνα καὶ πᾶσαν χώραν ἐτιμήθη περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους πολυτίμου λίθους διὰ τὴν σπανιότητα, σκληρότητα καὶ τὴν ἐξαισιῶν αὐτοῦ λαμπρότητα ἀφ' ἧς δ' ἀνεκαλύφθη ὁ τρόπος τοῦ νὰ ἐδραιωτομηθῆται, ἡ τιμὴ του ὑπερνήθησεν.

Ὁ ἀδάμας εἶναι σῶμα διαφανές, ὁαλῶδες, συνήθως ἄχρυν, διαθλῶ δὲ τὰς ἀκτίνας τοῦ Ἥλιου ὑπὲρ πᾶν ἄλλο σῶμα διαφανές καὶ εἶναι τόσον σκληρὸς, ὥστε χαράττει πᾶν ἄλλο σῶμα, δὲν χαράττεται δὲ ἀπὸ κανὲν ἄλλο, οὐδὲ ἐτίεται δι' ἄλλου μέσου εἰμὴ διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ κόρυς.

Ὁ ἀδάμας εἶναι καθαρὸς ἀνθραξ κρυσταλλωμένος, εὐρίσκειται δὲ φυσικὰ εἰς διάφορα κοινὰ σχήματα, ἰδίως τὸ ὀκτάεδρον πορακτούμενος δὲ εἰς βαθμὸν ὑψηλὸν φλέγεται καὶ μεταβάλλεται εἰς ἀνθρακικὸν δέξυ.

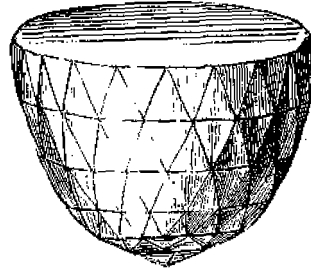
Οἱ ἐν χρήσει ἀδάμαντες οἱ ἔχοντες ἐπιφάνειαν μᾶλλον ἢ ὄγκον λέγονται ῥοδότροποι (roses), οἱ ἄλλοι, ὅτινες εἶναι μᾶλλον ἐπιζήτητοι καὶ τιμαλφεῖς καλοῦνται λαμπαδάμαντες (brillants). Καὶ εἰς μὲν τῶν μὴ ῥοδοτρόπων τὸ σχῆμα τὸ προσέσχον μέρος τοῦ λίθου εἶναι πυραμῖς, ἔχουσα τριγωνικὰς ἑδρας, ἐνθ' τὸ ἀντίθετον μέρος εἶναι ὀμαλὸν καὶ ἐπικᾶθηται ἐπὶ τῆς πλακῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφαρμόζεται τοῦ δὲ λαμπαδάμαντος τὸ ἄνω μέρος καριστῶ ἐπιφάνειαν, ἧς καλεῖται τράπεζα καὶ περικυκλοῦται ὑπὸ ἑδρῶν τριγωνικῶν ῥομβοειδοῦς σχήματος, τὸ δὲ κάτω μέρος ἔχει σχῆμα πυραμίδος κολυέδρου καὶ κόπτεται ὑπὸ ἄλλης τραπεζῆς, ἧς σχηματίζει τὴν βᾶσιν, ἧς ἐπικᾶθηται εἰς τὴν πλάκα τοῦ δακτυλιδίου.

Ἐνταῦθα καὶ εἰς τὰ ἐπόμενα φύλλα θέλομεν παραθέσει τοὺς μεγαλειότερους γνωστοὺς ἀδάμαντας ἐν τῷ κόσμῳ, πρὸς γνῶσιν τῶν μικρῶν ἡμῶν ἀναγνωστῶν.

Ἄριθ. 1. Εἶναι ὁ Μέγας Μογγόλος 280 καρατίων (*)

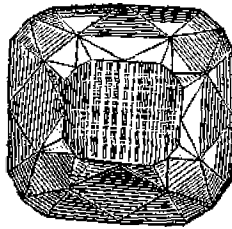
(*) Ἐν καράτιον εἶναι ἴσον μὲ 4 κόχους. Εἰς τὴν γλώσσαν τῶν χρυσοχῶν σημαίνει τὸ εἰκοστὸν τέταρον τοῦ βάρους οἰουδήποτε χρυσοῦ πράγματος. Κατὰ τοῦτο ἔσον περισσότερα καράτια ἐμπεριέχονται εἰς χρυσοῦν τι νόμισμα ἢ πρᾶγμα, τόσον περισσότερος καθαρὸς χρυσοὺς ἐμπεριέχεται εἰς αὐτὸ

ἔτι μεγαλειότερος δ' αὐτοῦ εἶναι ὁ τοῦ βασιλέως Ματῆν ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Βορνέου, ὅστις ζυγίζει 318 καράτια, ἦτοι ἄνω τῶν 24 δραμιῶν). Ὁ Μέγας Μογγόλος εἶναι εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ αυτοκράτορος τῆς

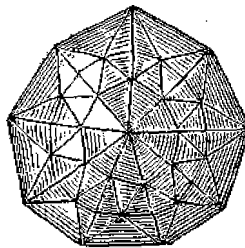
1. Μέγας Μογγόλος.

Μογγολίας καὶ ἐξετιμήθη 12 ἑκατομμύρια φράγκων. ἔχει δὲ μέγεθος ὡσὺ ὄρνιθος καὶ εἶναι κομμένος εἰς τὸ μέσον. Ὁ βασιλεὺς τῆς Γολκόνδης ἔχει τὸν μέγιστον ἀδάμαντα, 340 καρατίων τὸ βάρος, ἀλλ' εἶναι ἀκατέργαστος καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀξία του δὲν ὑπερβαίνει τὰ 8 ἑκατομμύρια φράγ.

2. Ἀντιβασιλεῦς.

Ἄριθ. 2. Εἶναι ὁ ἀντιβασιλεὺς, ὁ ὠραιότατος πάντων τῶν ἀδαμάντων ἐν Εὐρώπῃ, ὅστις εὐρέθη πλησίον τῆς Γολκόνδης καὶ εἶχε μὲν, ὅταν εὐρέθη, βάρος 410 καρατίων, ἀλλὰ διὰ τῆς κατεργασίας τὸ βάρος του ὀλιγώστευος πολὺ, ὥστε τώρα ζυγίζει μόνον 132 καράτια· εἶναι δὲ ἐδραιωτομηγμένος κατὰ τὸ σχῆμα τῶν λαμπαδάμαντων. Ἀκατέργαστος ἠγοράσθη ἀντὶ 322, 500 φράγκων, ἐδαπανήθησαν δὲ πρὸς κατεργασίαν αὐτοῦ 125,000 φράγκ. Τὸ 1712 ἠγόρασεν αὐτὸν ὁ δούδ τῆς Αὐρηλίας ἀντὶ 3,375,000, σήμερον δὲ λογιζεται ὡς ἀξίον περὶ τὰ 8 ἑκατομμύρια!

3. Ὁ Μέγας Δοῦξ τῆς Τσοκάνης.

Ἄριθ. 3. Ὁ Μέγας Δούξ τῆς Πρωσίας, ὁ κοινίας, ὅστις ἀπώλεσεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐν Μοράτω τῆς σμῶν τὸ στέμμα τοῦ αυτοκράτορος τῆς Αἰστροίας, ἔχει Ἑλβετίας (1746 μ. χ.) φονικωτάτην μάχην. (ἀκολουθεῖ.)
 βάρους 139 καρατίων περίπου· εἶναι ὑποκίτρινος, ἀλλ' ἔχει σχῆμα ὠραῖον ἀνῆκε δ' εἰς τὸν Δοῦκα τῆς Βουργο-

Ἡ ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΙΣ.

Ἡ Λεοπάραλις ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν γαλοσειδῶν, ἔχει δὲ τριῶν περίπου ποδῶν μῆκος, μὴ συμπεριλαμβανομένης τῆς οὐρᾶς καὶ δύο καὶ ἑπτάκινα ποδῶν ὕψος καὶ εἶναι ζῶον τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῶν Ἰνδιῶν.

Εἰς τὴν Ἀφρικὴν τιμᾶται καὶ κνηγεῖται κυρίως διὰ τὸ δέρμα τῆς, τὸ ὅποιον μεταχειρίζονται πρόσωπα

διακεκριμένα, ἕνεκα τοῦ ποικίλου καὶ ὠραίου χρώματος καὶ τῶν κηλίδων αὐτοῦ.

Ζῆ δὲ εἰς πικνοῦς δρομοὺς καὶ δάση, ἐπιπίπτουσα κατὰ ἀντελόπων, δορακάδων καὶ ἄλλων μικρῶν ζῶων, καὶ ἀκόμη καὶ κατὰ προβάτων καὶ οἰκισκῶν ὀρνίθων. Δὲν εἶναι ὅμως ἄγριον εἰς τὰς διαβάσεις του καὶ δύναται νὰ ἐπιμερωθῇ καὶ χρησιμοποιηθῇ. ὅπως καὶ γί-

γεται υπό τῶν ἑντοπίων, οἵτινες τὴν μεταχειρίζονται ὡς κυνηγετικὸν κῶνα.

Μίαν τινὰ παραλλαγὴν τῆς λεοπαρδάλεως ἰδίως μεταχειρίζονται πρὸς τοῦτο εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ ἀλλὰ-χοῦ. Ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Μογγόλων λέγεται, ὅτι ἐξῆλ-

γῶν, δορκάδων καὶ ἄλλων τοιούτων μικρῶν ζώων τὰ ὅποια καταρρίπτει μὲ ἐν κτύπημα τῆς οὐρᾶς ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἔπειτα εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων τῆς βοφῆ τὸ αἷμα αὐτῶν δαγκάνουσα τὸ θῆμα τῆς κατὰ τὸν λαι- μόν, ἐκατέρωθεν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὡς γνωστὸν, ὑπάρχουν

Καμφορβένδρον τὸ γιγάντειον.

θέ ποτε εἰς κυνήριον συνοδευόμενος ὑπὸ 1000 τοιούτων ἡμερωμένων καὶ ἐξησυχημένων λεοπαρδάλεων!

Εἰς τὴν Περσίαν καὶ Ἰνδίαν μεταχειρίζονται αὐτὴν ἔτι καὶ τώρα ὡς κυνηγετικὸν κῶνα πρὸς σύλληψιν λα-

δύο μεγάλαι ἀρτηρίαι καὶ φλέβες.

Ὅταν στενοχωρηθῆ ἕως ἀπὸ τὴν πείναν, ἢ πρόκη- ται νὰ ὑπερασπίτῃ τὰ νεογνά τῆς, καθίσταται θηριο- δεσάτῃ καὶ εἶναι ἐτοιμὴ νὰ παλαίτῃ καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ λέοντος.

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ ΤΗΣ ΚΑΜΦΟΡΑΣ.

(Laurus Camphora)

Τὸ δένδρον τῆς καμφορᾶς εἶναι ἐκ τῶν ἀειθαλῶν, ὡραῖον τὴν ὄψιν, ἀρκετὰ ὑψηλὸν καὶ λίαν χρήσιμον εἰς τὸν ἄνθρωπον· εὐρίσκεται δὲ εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας. Ὁ καρπὸς του εἶναι κόκκος τις χρώματος ἐρυθροῦ ὡς τὸ κινάμωμον, ἀλλ' ἔλα τὰ μέρη τοῦ δένδρου ἔχουν τὴν καμφορώδη ὁσμὴν καὶ παρῆχουσι τὴν ὕλην ταύτην διὰ ἀποστάξεως.

Τὸ πλεῖστον τῆς καμφορᾶς, τὸ φερόμενον εἰς τὸ ἔμποριον, ἔρχεται ἐκ τοῦ δένδρου τούτου· ὑπάρχει ὁμοίως καὶ ἄλλο εἶδος καμφορᾶς παραγόμενον ἀπὸ γιγάντειον αἰ δένδρον, φυόμενον ἐν τῇ Μαλακκῇ, τὸ ὁποῖον ἔχει μεγάλην ἀξίαν καὶ τιμὴν παρὰ τοῖς Κινέζοις, οἵτινες πληρονοοῦσιν ἐπιτότε ἐκατόντάμεις μεγαλειτέραν τιμὴν τῆς πληρονομένης διὰ τὴν κοινὴν καμφοράν.

Ἡ καμφορὰ εἶναι πολυεὶδῶς χρήσιμος εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὡς ἱατρικὸν, κοσμητικὸν καὶ πρὸς ἀποσόδησιν τῶν ἐντόμων, ἰδίως τῶν κορέων. Τοῦτου ἕνεκα τὰ ἐκ τοῦ ξύλου τοῦ δένδρου τούτου κατασκευαζόμενα κιβώτια εἶναι ἀδιάβρωτα ἀπὸ σκώληκας καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς φυλαττόμενα μάλ्लινα καὶ μεταξωτὰ ὑφάσματα καὶ φερέματα προφυλάττονται ἀπὸ τοῦ σίρρου (σηρῆς).

Οὕτως ὁ Θεὸς ἐστόλισε τὴν γῆν μὲ πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον πρὸς ὑφέλειαν, εὐχαρίστησιν καὶ ἀνάπαυσιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐνώπιόν των ἔχουσιν οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται τὴν εἰκόνα ἐνὸς τῶν μεγίστων εὐεργετῶν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὅλοι σας βεβαίως ἔχετε ὄχι μόνον ἀκούσει περὶ τηλεγράφου, ἀλλὰ καὶ ἰδεῖ τὰς στήλας καὶ τὰ σύρματα, διὰ τῶν ὁποίων στέλλομεν ὅποιονδήποτε εἰδήσεις θέλομεν εἰς φίλους καὶ ἄλλους εὐρισκομένους μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς, τινὲς δὲ ἀπὸ σας πιθανὸν νὰ ἐστείλατε καὶ τηλεγραφήματα καὶ νὰ ἐλάβετε ἀπάντησιν τηλεγραφικῶς ἀπ' αὐτοῦς.

Πόσον ταχέως μεταδίδεται ἡ εἰδήσις ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τῆς γῆς εἰς τὸ ἄλλο! τρέχει τόσον ταχέως, ὅσον καὶ ὁ κεραυνός!

Περὶ τοῦ τηλεγράφου, τῶν θαυμασίων, καὶ τῆς μεγάλης καὶ ποικίλης χρησιμότητος αὐτοῦ θὰ σας εἴπω ἄλλατα. Ὁ σκοπός μου τώρα εἶναι νὰ σας ἀναφέρω ὀλίγα περὶ τοῦ ἐφευρετοῦ αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον παριστᾷ ἡ προκειμένη εἰκὼν.

Ὁ Σαμουὴλ Μόρσης εἶναι υἱὸς ἱεροκλήρικος· τινος ἐκ τῆς Νέας Ἀγγλίας, ἐν Ἀμερικῇ, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐσπούδασε καὶ ἐπέδωθε εἰς τὴν ζωγραφικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαμε καλὰς προόδους. Αὐτὸς ἦτο καὶ ὁ ἱδρυτής τῆς Ἐθνικῆς Ἀκαδημίας τῶν σχεδιογραφη-

μάτων, τῆς ὁποίας διπῆρξεν ὁ πρῶτος πρόεδρος· ἀλλ' ἡ θεῖα πρόνοια εἶχεν ὄρσει δι' αὐτὸν σπουδαιότερον καὶ ὠφελιμώτερον στάδιον, — τὴν τηλεγραφογραφίαν.

Σαμουὴλ Μόρσης.

Ἐπανερχόμενός ποτε ἐξ Εὐρώπης εἰς Ἀμερικὴν μετὰ τινῶν φίλων, καὶ τινος εἰπόντος, ὅτι εἰς τὴν Γαλλίαν κατῴρθωσαν νὰ διοχετεύσου ἐν ἀκαρεῖ ἠλεκτρισμὸν διὰ σύρματος οἰσοῦδήποτε μήκους, ὁ Μόρσης εἶπε διὰ μᾶς, «Δὲν βλέπω διακί νὰ μὴ συντηθῶμεν νὰ μεταδιδάσωμεν διὰ σύρματος οἰανδήποτε εἰδήσιν, καὶ ἀμέσως ἤρχισεν νὰ σχεδιάσῃ τὸν τρόπον καθ' ὃν ἡδύνατο νὰ ἐπιτευχθῇ τούτο· ἦταν δὲ τὸ πλεῖστον ἐφθασεν εἰς Νέα Ἰόρκην εἶχε σχεδιασμένα τὰ ἐργαλεῖα, διὰ τῶν ὁποίων τούτο ἡδύνατο νὰ κατορθωθῇ.»

Ἄλλ' ὅπως συνήθως συμβαίνει μὲ ἔλας τὰς νέας ἀνακαλύψεις, οἱ ἄνθρωποι δὲν ἤθελον νὰ πιστεύωσιν εἰς τοὺς λόγους του· πολλὸς δὲ καιρὸς ἀπέρασεν ἕως οὗ κατῴρθωσα νὰ πείσῃ τὴν Κυβέρνησιν νὰ τῷ χορηγήσῃ τὰ μέσα νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὴν ἐφεύρεσιν αὐτοῦ.

Τέλος ὁμοῦ τὸ κατῴρθωσα τὸ 1843 καὶ οὕτως ἔστησε τὴν πρώτην τηλεγραφικὴν γραμμὴν μετὰ τῶν πόλεων Οὐασινγκτόνος καὶ Βαλτιμόρης· τὸ δὲ πρῶτον τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖον διεβιδάσθη ποτὲ διὰ σύρματος εἶχεν ὡς ἐξῆς: «Ἰδοὺ τί ἔπραξεν ὁ Θεός!»

Ὁ Σαμουὴλ Μόρσης εἶναι ἄνθρωπος εὐσεβῆς καὶ ἀναγνωρίζει τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ εἰς πᾶσαν ἐπιχειρήσιν. Διὰ τοῦτο καὶ ἔταν ποτὲ ἐδόθη πρὸς τιμὴν αὐ-

τοῦ γεύμα ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τὸ 1869, εἰς τὸ τέλος τῆς προσλαλιᾶς αὐτοῦ εἶπε τοὺς ἑξῆς ἀξιωματικῶς λόγους·

«Ὅχι εἰς ἡμᾶς, οὐχὶ εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' εἰς τὸν Θεὸν ἔστω πᾶσα ἡ δόξα! Ὅχι τί ἄνθρωπος ἔκραξεν, ἀλλὰ τί ὁ Θεός.» Ὁ Μόρσος εἶναι εἰς τῶν ὀλίγων θνητῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ πατρίς των ἔστησεν ἀνδριάντας ἐπὶ ζῶντας.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ.

Ἐπὶ δὲ ἐτῶν, λέγει Ἀμερικανικὴ τις ἐφημερίς, κυρία τις Μάρθα Γουοὺδ καλουμένη, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, τῆς συζύγου αὐτοῦ, καὶ τῶν δύο αὐτῶν τέκνων, ἀφίχθη εἰς τὴν πόλιν ταύτην (Κινκινάτην) ἐκ Μασσακουσέττης. Ἐδηλοποιήσθη δὲ, ὅτι ἔχρησε πρὸ 25 περίπου ἐτῶν, τοῦ συζύγου αὐτῆς ἀπολοσθέντος εἰς τι ταξίδιον πρὸς θῆρεων φαλαινῶν. Ἡ οἰκογένεια ἐξηκολούθει διάγουσα ἐν ἡσυχίᾳ μέχρι προχθῆς, ὅτε περὶ τὴν πρωΐαν λευκώτερος καὶ ὑπὸ τοῦ κόπου καταβδλημένος τις γέρον ἐπορεύθη εἰς τὴν κατοικίαν τῆς χήρας, καὶ εὐρῶν τὸν οἶον αὐτῆς εἰς τὴν θύραν ἠρώτησεν, ἐὰν ἡ Κυρία Γουοὺδ ἦτον ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ ἂν ἤθινατο νὰ ἴδῃ αὐτήν. Ἀποκριθέντος τοῦ υἱοῦ καταφατικῶς, ἀδηγήθη ὁ γέρον εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου μετὰ μικρὸν εἰσῆλθε καὶ τὸ ζητούμενον πρόσωπον, παρακολουθουμένη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς. Μετὰ τοὺς συνήθεις χαιρετισμούς, ἡ κυρία ἠρώτησε τὸν γέροντα ὁποῖός τις ἦτον ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεως αὐτοῦ ἐκεῖνης. Ἀλλ' αὐτὸς ἀντὶ ν' ἀποκριθῆ εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτῆς, «Ἄν μὲ γνωρίζεις, Μάρθα;» εἶπε. Μόλις δὲ εἶχε προσφέρει τὴν τελευταίαν λέξιν, καὶ ἡ δυστυχῆς γυνὴ ὡς ὑπὸ κερανοῦ βληθεῖσα εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ πρὸ πολλοῦ ὡς ἀποθανόντος θρηνημούμου συζύγου αὐτῆς ἔπεσε λοποθημημένη εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ. Φαίνεται ὅτι εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ υἱοῦ αὐτῶν ὁ κ. Γουοὺδ εἰσῆλθεν εἰς ἀλιευτικὸν τι πλοῖον δευδονόμενον πρὸς τὸν Εἰρηνηκὸν ὠκεανὸν πρὸς θῆρεων φαλαινῶν. Τὸ πλοῖον ἐναυάγησεν, αὐτὸς δὲ μετ' ὀλίγων ἄλλων διεσώθη ἀποθιθασθεὶς ἐν τινὶ ἱερῆμῳ νήσῳ τῆς Πολωννησίας, ἐνθα διὰ 30 ὄλα ἔτη τρομαρὰ δεινὰ πείνης, φόχους, καὶ κινδύνων ποικίλων ὑπέμεινεν. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους πλοῖον παραπλέον παρῆλαθεν αὐτὸν εἰς ἡμιδάρβαρον κατάστασιν ὄντα καὶ εἰς τὴν τῆς γεννήσεως καὶ ἀγάπης αὐτοῦ μετέφερε γῆν, ἐνθα εὖρε τὴν μὲν ἑσπέραν αὐτοῦ σύζυγον γραιὴν ἡδὴ τὸν δὲ διετῆ υἱὸν ἄνδρα καὶ πατέρα οἰκογενείας. Ὅποιοι φόβοι καὶ ἐλπίδες πρέπει νὰ ἐτάραττον τὴν καρδίαν τοῦ γηραιοῦ αὐτοῦ, ὅτε κατὰ πρῶτον μετὰ τσαυτὰ ἔτη ἐπάτησε τὸ ἔδαφος τῆς πατρίδος αὐτοῦ! κ.

Ἡ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ.

«Καθ' ὅσον ἐκάρτα εἰς ἕνα τοῦτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, εἰς ἐμὲ ἐκάρτα.» (Ματθ. κ'. 45.)

Ζευγαρωτὰ χαρούμενα διαβαίαν μὲ καρδίη, Τέσσαρα ὤμορφα παιδιὰ σὺν τὴν αὐτῇ ἀφράτῃ.
 Ἄχ! εἶπες πῶς εἶχανε ἀγγελικὴ τῆ χάρι,
 Κ' ὅμοιαζαν, ὅμοιαζαν κ' αὐτὰ, σὰ λούλουδα δροσάτα.
 Ἔτσι παιδιὰ μου ὁμοιάζετε εἰς τὰ μικρὰ σας χρόνια,
 Ποῦνε περὶδὲ ἡ καρδιά, καὶ κελαδοῦν τ' ἀηδονία.

Μὰ καὶ, ἐκεῖ ποῦ διαβαίαν τὴν ἀνθισμένη φύση,
 Εἶδαν γέρο μὲ ραββὶ νὰ σέρνεται στὸ χῶμα,
 Ἄν μποράγε ὁ δόστυχος, τὸ πόδι νὰ πατήσῃ,
 Κ' ἐλεημοσύνη ἀκούγες ἀπ' τὸ νεκρὸ του στόμα.
 Ἐλεημοσύνη εἶπε, καὶ οὐρόταν ἡ φωνὴ του,
 Κ' ἐνόμιζες πῶς πέρνανε ἀγγέλοι τῆ ψυχῆ του.

Τ' ἀκούει ἕνα ἀπ' τὰ παιδιὰ, τοῦ γέρου τὸ φαρμάκι,
 Κ' ἀπλωσε τὰ δόλωμα, χιονάτα δακτύλα του,
 Μὲς τὸ μικρὸ τ' ὀλόχρσο καὶ κρεμαστὸ κουγιάκι,
 Καὶ μὲ κιντάρια πέταξε ἀπὸ τὰ χρῆματά του.
 Ἔσκυψ' ὁ γέρος τὸ θεοδὸ καὶ δακρυμένο μάτι,
 Καὶ τὴν ἰσῆκωσ' ἀλλαλα ἀπὸ τὸ μονοπάτι.

Τὸ βλέπ' ἐν ἄλλο ἀπ' τὰ παιδιὰ μὲ κέρη ὤμορφοῦλα,
 Ποῦ πέταξε ἑρηφάνα στὸ γέρο ἐλεημοσύνη,
 Τοῦ βίχνει μὲ ἄγρια ματιὰ ἡ λυγερὴ πεδοῦλα,
 Κ' εἶπε—καμμὰ δὲν ἔκανε στὸν Πλάστη καλωσύνη,
 Ἄδὲν θέλει τίτεια ὁ Θεὸς μεγάλη ἑρηφάνια,
 Νὰ ἔχουσι οἱ πλοῦστοι, σ' τοὺς γέρους, σ' τὴν ὀρφάνια.»

Παιδιὰ μου, μὴ τοὺς γέροντας ἀχ! μὴ περιφρονεῖτε,
 Κ' ἐκεῖνος ἦταν σὺν κ' ἐσὰς στῆ δροσερῇ του νεότητι,
 Καὶ ὅπως σέρνεται αὐτός, καὶ σεὶς θεὸ νὰ σურήτε,
 Θὰ φύγῃ τὸ χαμῆγelo, ἡ ὤμορφα ἡ πρῆτῃ·
 Βορραῖα, βορραῖα; φουσομανὰ καὶ εἰς τὸ φῶσμά του,
 Σέρνι τοῦ γεροῦ τὴν ὤμορφα, τοῦ πλοῦτου τὰ νερά του.

Ἐλεημοσύνη, ναὶ, ὦ! μὴ τὸ ζήτοια γελᾶτε,
 Πλοῦς ξέρ' ἂν εἶχε καὶ αὐτὸς στὰ νεγρία μαγαλεῖα,
 Ἄν εἶχ' αὐτὰ τὰ χρῆματα ὅπου κ' ἐσεῖς σιρορᾶτε,
 Καὶ τώρα δὲν τ' ἀπέμεινε, ἀχ! μῆτε ἡ φάλα.
 Ἐλεημοσύνη ἀδέρφια μου, παιδιὰ μου ἐλεημοσύνη,
 Τὰ πλοῦτη εἶναι μάταια, χαρὰ σ' αὐτὸν ποῦ ἔβου

Ἀθήναι 30 Φεβρουαρίου 1879.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΙΓΓΑΕΣΗΣ.

— Νέος ἄσωτος καὶ ἀπιστος ἰδὼν ποτε γηραλέον ἐρημίτην περιπατοῦντα ἐξυπόλυτον, «Πάτερ.—εἶπε περιπαικτικῶς,—τῷ ὄντι ἡ κατάστασίς σου εἶναι αξιοθρήνητος, ἂν δὲν ὑπάρχη ἄλλος κόσμος! Ἐ'Αληθῶς, τέκνον μου, — ἀπεκρίθη ὁ γέρον, — ἀλλ' ὅποια ἀρά γε θεὸς ἦναι ἡ ἰδική σου, ἐὰν ὑπάρχη τοιοῦτος! ο

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Τέχναι καὶ ἐπιστήμαι ἀνακλυ-
φθεῖσαι ἐν Κίνα.

2,250 ἔτη πρὸ Χριστοῦ ἐγνώριζον εἰ Κινέζοι τὴν Οὐράνιον σφαῖραν.

5,279 ἔτη πρὸ Χριστοῦ εἶχον κατασκευάσει προχώματα καὶ διώρυγας.

1148 ἔτη πρὸ Χριστοῦ εἶχον πυξίδας καὶ ἀστεροσκοπεῖα.

240 ἔτη πρὸ Χριστοῦ εἶχον γνωρίσει τὸ πρὸς τοὺς πάλους πεπισμένον τῆς σφαίρας μετεχειρίζοντο πυρίτιδα, κανόνια καὶ ἄλλα ὅπλα· εἶχον κατασκευάσει γαβύρας, εἶχον ἐγχεῖν ὑδραγωγεῖα, καὶ εἶχον οἰκοδομήσει τὸ ἀπέραντον ἐκεῖνο τεῖχος, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὸ Οὐράνιον Κράτος ἀπὸ τῆς Μαντζουρίας.

Τέλος δὲ, 185 ἔτη πρὸ Χριστοῦ κατασκευάζον ἐν Κίνα τὰ Σινικὰ ἐκείνα σκευῆ, τὰ ὁποῖα καὶ σήμερον ἔτι εἶναι πολύτιμα καὶ θαυμαστά.

Περὶ ἱεροῦ Ἀλήθειαι.

— Ἰουδαῖοι (Βήκονσφελδ) κυβερνᾷ τὴν διαμαρτυρομένην Ἀγγλίαν.

— Διαμαρτυρούμενος (Γρεβὺ) κυβερνᾷ τὴν Καθολικὴν Γαλλίαν.

— Χριστιανὸς (Κάραθεσδωρῆς) διευθύνει τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τοῦ ὀθωμανικοῦ Κράτους.

— Ἰουδαῖος (Βήκονσφελδ) ἐπὶ κεφαλῆς τῆς κυβερνήσεως ἐν Ἀγγλίᾳ.

— Ἰουδαῖος (Γαμβέττας) ἐπὶ κεφαλῆς τῶν δημοκρατικῶν ἐν Γαλλίᾳ.

— Ἰουδαῖος (Ροσχλδ) ἐπὶ κεφαλῆς τῶν χρηματιστηρίων τῆς Οἴκου μένης!

— Φρόνιμος αἰωπὴ εἶναι καλλιτέρα ἀληθείας λεγομένης ἀνευ ἀγάπης.

— Ὅταν τις εἰπέ ποτε εἰς τὸν Πλάτωνα, «Σὲ λοιδοροῦν,» ἀ' Ἄλλ' ἐγὼ, — εἶπεν ὁ φιλόσοφος, — θὰ ζήσω οὕτω πως, ὥστε νὰ μὴ πιστεύωνται.»

— Ὁ Πλάτων εἰς ἀνθρωπὸν τινα πάντοτε προσπαθοῦντα νὰ ἀποκτήσῃ χρήματα, εἶπε, «Μὴ προσπάθει ταλαιπωρεῖ νὰ ἀξάνῃ τὴν περιουσίαν σου, ἀλλὰ νὰ ἀλιγοστεύῃ τὴν ἐπιθυμίαν σου.»

— Ὁ Ἀντισθένης ὀνειδιζόμενός ποτε, ὅτι συναναστρέφεται μὲ κακοὺς, εἶπε, «Καὶ οἱ ἱατροὶ ἐπισκέπτονται τοὺς θερμαινόμενους, ἀλλὰ δὲν θερμαίνονται.»

Ὁρθώτερον ὅμως ἔλεγεν ὁ Παῦλος, «Κακαὶ συναναστρεφάι φθείρουσιν ἤθη χρηστά.»

— Ὁ Διογένης ἰδὼν ποτε παιδίον νὰ κοκκινίξῃ, «Ἐγὼ θάρρος, — εἶπε, — διότι τοιοῦτον εἶναι τῆς ἀρετῆς τὸ χρῶμα.»

— Βίαις ὁ φιλόσοφος ἰδὼν τινα πλοῦσιον φιλάργυρον, εἶπε, «Ὅσον ἔχει οὗτος τὴν περιουσίαν, ἀλλ' ἡ περιουσία αὐτόν.»

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ.

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν τοὺς συντάκτας τῆς «Ἐπισημοῦς τῶν Παιδῶν» νὰ δημοσιεύσῃ οἰονδήποτε ἐπισημὸν ἔγγραφο, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ μνημονεύηται κἄν ἡ «Ἐφημερίδα τῶν Παί-

δων,» διότι ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα μᾶς παραπέμπουν, οὐδὲ γρὸ λέγουσι περὶ αὐτῆς.

— Ἐγκύκλιον τῶν Νεανίδων, ἤτοι Ἠθικὰ διηγήματα μετὰ 21 εἰκονογραφιῶν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, τιμᾶται δραχ. 4.

Το βιβλίον τοῦτο συνιστῶμεν εἰς τὰς μικρὰς ἀναγνωστρίας τῆς «Ἐφημ. τῶν Παιδῶν» ὡς φερέλιον καὶ τεργόν.

Ἐπίσης συνιστῶμεν τὴν ὑπὸ τοῦ ἰδίου φιλοπόνου Α. Κωνσταντινίδου Χρηστομάθειαν διὰ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα μετὰ εἰκόνων.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἶμαι ἐν ἐκ τῶν πολλῶν
καὶ ἄραϊον κοσμημάτων
τῶν τοῦ σώματος μελῶν,
τάχα σκέπον καὶ φυλάττον,
καὶ, ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί,
ὕπ ἐμοῦ οὐχὶ ἄλλοθεν
βοηθεῖται ἡ ἀψή.

Τὴν συχρὴν περιτομὴν
ὑποφέρω· ἂν ποτ' ὁμοῦ
τὴν στοργήν κεφαλῆν
ἀπροσέτως κ' ἀποτόμως
ἀποκόψῃς πρὶν σκεφθῆς,
φῶς καὶ ἥλιος συνάμα
ἀποκρύπτονται εὐθὺς.

Παρχαρ (ὁ ης).

Λύσεις τοῦ ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ Μαρτίου αἰνίγματος.

Ἐν-κ-έ-φ-α-λ-ο-ς, — ἐ-γ-κ-έ-φ-α-λ-ο-ς.

Τὸ ἔωσαν οἱ Ἀθηναῖοι ἰ. Ζωηρός, Π. ἰ. Ῥόδιος, Στέφ. Εμμ. Νικολοῦδης καὶ Ἄλ. Π. Τριανταφυλλίδης, — Ἐρμούπο-
λέως Δέσποτος Γ. Φωσκόλου καὶ Χ. Ν. Καλογεργῆς, — καὶ
Χαλκίδος θ. Ν. Κ. Κωστάκης.

ΠΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖον εἶναι τὸ πᾶν τοῦ ἀνθρώπου;
2. Ποῖος εἶναι ἰσχυρότερος τοῦ κυριεύοντος πόλιν;
3. Ὁ δυνηρὸς εἰς τὸ ἔργον του τίνας ἀδελφός εἶναι;

— Ἀστὴρ Ἀνατολῆς περιοδικὸν ἑβδομαδιαῖον· με
ἑβδαιεὶς εἰκόνας καὶ ἄλλην ποικίλην καὶ διδακτικὴν εἰς πάντα
τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, εἶναι ἡ ἀρχαιοτάτη ἐκ τῶν ὑπαρ-
χουσῶν ἐν Ἑλλάδι ἐφημερίδων (22 ἐτῶν) καὶ ἡ συνδρομὴ
τῆς εἶναι μόνον 6 δ ρ α χ μ ἰ ἄ ς τ ὀ ἔ τ ο ς.

Τὴν ἐφημερίδα ταύτην θὰ εὐρῶσιν ἀληθῶς κατ' ἄλλοθεν διὰ
πᾶσαν οἰκογένειαν.

— Ἡ λύσις τῶν αἰνιγμάτων πρέπει νὰ ἴηται εἰς χεῖρας τῆς
Δευθέρουσεως εἰς τὰς 15—16 ἐκδοτοῦ μηνός.

— Ὅστις κἄμει 5 συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐφ. τῶν Παιδῶν
λαμβάνει ἐν φύλλῳ δωρεάν· ὅστις δὲ 20, τὸν Ἀστέρα τῆς
Ἀνατολῆς ἐπὶ ἑν ἔτος.

— Μετὰ χαρᾶς ἀνέγνωμεν τὴν ἀγγελίαν περὶ ἐκδόσεως νέου
περιοδικοῦ διὰ τὴν νεότητα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Συλλόγου
«Ἡ θ ἡ ν ἄ» ἥτις ὡς γνωστὸν ἀποτελεῖται ἀποκλειστικῶς
ἀπὸ μαθητῶν. Εὐχόμεθα αὐτοῖς ἐπιτυχίαν.